

Daulin's
Latest Bar!
BIG HIT

BEHAGLIG
SALJES ÖVERALLT

ORDET
FRIT

Det är underligt att man kan leva när man ej fått någon mat på hela dagen, det riktigt vattnades i munnen, när man tänker på alla nyvärtta ägg, som komma att knäckas i den närmaste framtiden. En behaglig känsla denna gången är, att jag är alldeles solo, inga kontrollanter som äro otäcka nog att räkna och säga "så och så mycket, så och så många lade han i sig."

Frankommen till villan frapperades jag av den vackra platsen, deastom såg frun i huset ovanligt hyggligt ut. Efter en stund får jag uppmaning att sätta mig till bords och som vanligt är man ju mer än villig att efterfölja den befälingen. Nu blev det att äta tills det blev tid att krypa till kojs. Söndagen den 1 augusti började man med att äta och efter det man lagt en förvarlig vilostund på maten klädde sig i badkostym, badade och sam så länge man orkade, vilade sig tills det återigen blev tid att äta. Resten av veckan förfört på ungefär samma sätt med undantag av att jag började ryperera för en kommers som jag skulle hålla kommande lördag.

Bland de nyförvärvade vännerna räknar jag "Fred" 13-åringen allra först, sedan kommer naturligtvis hans närmaste vän, Teddy, som skilde på rodnad, vilka såg till att sitta sina samarbetspar på hans område.

Söndagen den 8 augusti gjorde vi en tripp över den 6 mil långa sjön, för att hälsa på mr. och mrs. Nord. Mr. N. är bror till Göran Olsson-Föllinger, och då kan man tänka sig att han är musikalisk. Hans två söner Olof och Simon spela fiol, och voro synnerligen intresserade, när jag tog fram min fiol, och drog några tvåaktiga jämtlåt, tills det blev tid att återigen sätta sig till bords och njuta av den välvalde maten. Hoppas vi få återuppliva detta besök då de äro hos mr. Mellqvist och mr. Nord nästa sommar.

Steep Rock är nästan lika förskrämt som Winnipeg vad månken beträffar, jag menar nu ej det månken som man njot av i Sverige och vilket kallades "augustimånken", nej då, långt därifrån, denna sort av månken förvaras i flaskor med lufttätt kork och synes vara minst lika uppiggande som det förra. Det finnes även ett månken numro 3 och vilket med förklarlig sätt sig på hjässan på män i 40-årsåldern, och som av unga flickor betraktas som något avskyvärd. Nu är jag besatt på sidan om ämnet och för att undvika ytterligare avvikelser får jag väl lov att sluta.

John O. Norrhamn.

DAN.

EN MANSKENSTUR.

Lördagen den 21 juli kom antingen en veckas semester för underkänd. Förberedelserna började med att jag tvättade mig så gott sig göra låt, packade kappäckar, samt ansträngde mig särskilt att ej bortglömma min badkyst.

Armbågningen ned till West Side stationen, blev som vanligt uppsjuten till elvtio timmen, men tack vare lokomotivförarens vänlighet blev jag instuvad strax innan svartpölje började röra på sig.

Se, så där ja, platsen var ju tillräcklig för mig ånså mina dimensioner på sista tiden börjat bli oroväckande. Det synes att vara många medmänniskor ute på semesterresa, alla i kupa se så gilla och bebitna ut. För att vara säker om att ej bli avspårad när konditören kommer, litar jag på mitt respess vilket med stora bokstäver pekar på Steep Rock, tummar beläret på pluskan som "denns kärna" befinner sig i bakfiken inneslutande flera, dollars, hämtar en nypa frisk luft vid det öppna fönstret och försöker i betraktelser. Hoppas nu bara att min gode vän P. Mellqvist, som inviterat mig, möter mig vid stationen. Ja, tåget stannar och vid en hastigt uttåg genom fönstret ser jag med stora bokstäver "Steep Rock" och kommande mot kupédörren, vännen Mellqvist. Jag roser mig skakar av mig storsvada och tåkdamm, griper felan med ena och kappäcken med andra handen, stiger av tåget under försök att se så imponerande ut som det möjligen anstår en stor, stadso. När jag vid sidan av mr. Mellqvist och hans 17-åriga son stegar i väg i riktning mot Lake Manitoba, där hans villa är belägen, känner jag en livgivande vindfläkt snayande sig fram vid den minst sagt, förtrolande sjöstranden, tänk att få vara i denna omgivning en hel, lång vecka.

Herr Gräddproducent

Vet Ni att mjölkfarmaren i provinsen Manitoba nu har sin egen affär och således står närmare förbrukaren? Vill Ni själv ha den största delen av förbrukarens dollar? Om det är så, skänker Ni Eder gräddor till vårt bolag, som står under ansvarigt och kompetent ledning.

MANITOBA CO-OPERATIVE DAIRIES LTD.

846 Sherbrook St. Winnipeg, Man.

Det enda verkligt samarbetsande företaget som gör affärer i Winnipeg.

derna förrän han presenterar på S. C. T. Tidningen är liksom försvand till ett bättre sedan den nye redaktören kom på tronen i redaktionshöret.

Vänligen, LUKAS.

LITET AV VARJE.

Arade red. av S. C. T. Det torde vara på tid igen att försöka skriva några rader för tidningen och hoppas jag redaktören är av den godheten, att han låter mig få en del spaltutrymme i vår ärade S. C. T. Jag får då först säga några ord om väder och vind. För något över en månad sedan såg grödan tämligen lovande ut, men så kom det en förtärlig torka med stark värme och på grund därav hava våra förhoppningar med avseende å skörden i nägon mån grusats. För några dagar sedan fingo vi dock ett vägrännregn, vilket uppräckade grödan lite, synnerligast den som blev skedd sent i våras. Den står fortfarande grön. Veten däremot få vi nog börja skära inom en vecka eller så.

När jag sist skrev så skildrade jag något om Halvar Hansons livsår, död och begravning. Någon tid efter Hansons bortgång reste in kan, mrs. Hanson, samt dottern Paulina till Rochester för att söka läkarhjälp. Efter noggranna undersökningar befanns deras sjukdom vara av sådan beskaffenhet, att de måste underkastas sig en operation, vilket de även gjorde, och det lyckades rätt så bra. Mrs. Hansons sjukdom bestod i att det var någonting i ögat med gallblåsan, en åkoma som hon lidit av en följd av år och för vilken hon även sökt åttaliga andra doktorsers hjälp, dock utan resultat.

Dottern Paulina blev opererad för magvär, och det lyckades bra. Men hon måste stanna i Rochester ännu någon tid, ty hon led samtidigt av någon ytterre åkoma, som hon skulle opereras för. Mrs. Hanson kom hem för en vecka sedan och är nu i det närmaste återhälsad.

Fastän sent, så få vi väl ändå inte urakallat att nämna något om den sedvanliga utflykten, som vi hade den 8 juli. I trots av regnet på förmiddagen så blev ändå tillställningen rätt så stor och gummorna serverade den allra läckraste mat. En vacker summa pengar inbringades vid tillfället.

Vad det kyrkliga beträffar, så kan jag meddela, att vi inte längre äro utan präst. Studeranden Altmén är fortfarande här och håller två predikningar varje söndag här i Percival. Gudstjänsten hålles på svenska språket på förmiddagen och på engelska på kvällen. Våra fruor sammanträdde till symöten varannan vecka då rätt så många samlas av såväl församlingens medlemmar som utomstående. Heder och tack, fruor, Gud skall lona eder. Även de yngre damerna ha sina symöten och samlas rätt ofta.

För övrigt går allting sin jämsna gång här. Jag får nu sluta dessa vader med en kär hälsning till tidningens läsare och läsarinor samt tidningens personal och allra mest till redaktören, som enligt min tanke är rätt mannen att föra redaktionspennan för vår ärade Svenska Canada-Tidningen.

Vänligen, H. OLSON, Percival, Sask.

SVENSKHETENS BEVARANDE

XI.

En svensk skriver med anledning av vad jag sagt om isländskans och engelskans bruk i svenskhetens tjänst. Han begär vidare upplysningar och språkprov samt säger sig vara "valdigt intresserad." Är han lika intresserad för ämnet som jag, då är han "valdigt intresserad." Det finns alla förutsättningar för att ännu flera skulle vara "valdigt intresserade." Tyvärr har icke minn till mig ett taga mikt och steg för att tillmottas brevskrivarens önskhingar, men jag blir månånda i tillfälle att röra något under de närmaste dagarna.

För att visa, att det ingalunda är onödigt att intressera sig för dylika studier, såväl som för att uppegga andra, har jag översatt ett stycke ur inledning till Eilhu Burritts "Handbok i sanskrit för den husliga hörden", vilket torde publiceras i ett kommande nummer på den plats där redaktören behagar sätta det.

Protester ha redan inkommit mot våra avsnickstävanden, och flera ha vi att förvänta. Vårt svenskhetsträvande kan och bör vara av sådan art, att dylika protester mista allt berättigande. Låt oss icke drömma om att behålla kommande släkten på vår egen eller våra förädrars ståndpunkt. Låt oss visa oss villiga att göra allt vad man begär av oss i fråga om att tillägna oss det engelska språket och allt förufligt, nyttigt och gott, som detta land har att bjuda på. Men låt oss icke ståna där. Om våra förädrars eller våra nu levande släktens ståndpunkt ej duger för oss, så duger ej heller canadensarnes ståndpunkt, sådan den i allmänhet är sig. Låt oss vara fast beslutna att ej uppföra

någonting, som gör oss intellektuellt och andligt fattigare, fall vi mista det. Låt "Erovingrar" bli vår lösen, då kunna vi all in på en bana, och vi bliva föregångarna för alla canadensare.

Det torde vara ovederlignligt, att språkstudium är grundläggande för all verklig lärdom och bildning. Följden av försømmelse av språkstudium äro uppenbara, vart vi än blicka. Det torde vara i synnerhet lantbefolkningens uppgift att avhjälpa denna brist. I städerna intresserar man sig mest för affärsutbildning — det är en följd av omständigheternas krav. Men affärsutbildning innebär just icke utbildning till människa. Tyvärr får människan i regel vika för affärsintresset. Varför skall lantbefolkningen eftersträva affärsutbildning för sina barn? Därigenom ökas den beklagansvärda benägenheten hos de unga att övergiva lantlivet och flytta till städerna. Nå han hellre ge de unga på landet en utbildning, som utvecklar och förädlat det mänskliga i dem. Därvid kan man tryggt anvisa en plats åt språkvetenskapen, och med språkvetenskapen följer allt möjligt gott — ifall man så vill.

En sak, som blivit sorgligt försummad, är diktkonsten. Vi se visserligen försök att dikta på svenska. Ej heller tror jag, att vi ha något att gläsa över bristande begåvning hos vårt folk. Men vad som gör våra ömsändiktare alster totalt värdelösa, är de ej beherska språket. Det verkar som en orilt, när en bildad människa läser deras poesi. För att idka skolskap är det oundgängligen nödvändigt, att man är i stånd att skriva ett felfritt språk samt i allmänhet har en omfattande språkkännedom. Äro särskild vikt för svenska diktare att det isländska språket; är särskild vikt för engelska diktare att det anleksiska eller fornengelska språket. Ju mera man därtill övertänker sig, desto flera praktiska skäl finner man för att låta sina språkstudier omfatta dessa tvänne språk.

Men jag fruktar, att vi härvidlag ha att kämpa mot ett blott enkelt okunghet, utan mot inrotade fördomar. Om en ung man eller kvinna skulle börja visa intresse för studier, månne hans eller hennes förädrar skulle hålla god min därvit? Månånda skulle de med större sannolikhet frukta för att sådant skulle göra dem oförsmogna till arbete. De vilja hellre, att deras barn skola lära alla slags odygder, än att de skulle bli en smula "besynnerliga" eller stå efter för sina jämningria i fråga om ett dagver. Här behöves alltså uppbyggingsarbete. Vem skall utföra det?

J. B. Linderholm.

ERIC T. JOHNSONS SISTA PENNDRAG Den i Calgary, Alta, så sorgligt omkomne mr Eric T. Johnson var som bekant en flitig medarbetare i denna tidning, och som sådan var han mycket uppskattad av såväl redaktion som läsare. Bland mr Johnsons kvarlätningskap hittades också här nedan publicerade brev, vilka genom pastor Anton A. Nelsons välvilla ställdes till vårt förtogande, och som vi nu återgiva som en sista hälsning från vår värderade vän. Pastor Nelson skriver bl. a.:

"Red. av S. C. T. — Jag vill härmed innesluta ett par artiklar, som mr Eric T. Johnson var sysselsatt med att skriva den dag han omkom genom druckning. Dessa överlämnades åt mig av hans vännar, och de önska, att artiklarna i fråga skickades till tidningen. Många i dessa trakter känna det tomt, sedan den begärvade och högt respekterade ynglingen blev bortkallad."

Har nedan följer den omkomnes sista bidrag till tidningen. — Red. Från Calgary horisont.

Calgary, den lilla prästgården mellan Elbow och Bow River, präntens yttersta utpost i väster och inkorpserat till Klippiga berrens majestätiska naturreservat, frände ju, som vi minnas, sin femtiodåriga tillvaro förra sommaren. Att staden hunnit långt trots sin ungdom, därom vittna mångfaldiga ting. Vad som nu renast gjorde Calgary så beryktat, var ju den gåva, som staden föräddes av moder Natur, nämligen en oljebrunn, eller två, skulle jag kanske säga, och båda av såregen styrka och kvalitet. Det blev en s.k. oljeboom, och som min humoristiskt anlagde vän här yttrade sig: "Oljeaktierna gingo upp lika fort som drillarna gingo ner i Albertas torra hä!" Den verkliga "boomen" är slut, men det är blott en tidsfråga, när den kommer att blossa upp igen.

Samma år som Calgary firade sin 50-årigt tillvaro firades också ett 25-årsminne här, nämligen grundläggningen av den svenska lutherska kyrkan. Intresset för det kyrkliga livet har under det år, som gått, betydligt ökat, tack vare den energiske ledare kyrkan fått i pastor Anton A. Nelson. Pastor Nelson har i dagarna återkommit från en resa till Staterna, och att den resa ej var förgäves, därom äro vi övertygade, ty han medförde nämligen till Calgary en mycket sympatisk hustru. Bröllopet ägde rum i Northfield, Minn., den 23 juni.

Åktenskapsprekvensen bland calgaryborna eller calgarysvenskarna har den senaste tiden varit synnerligen stor. Förutom pastor Nelson är det ytterligare tvänne åktenskap att anmärka. Samtidigt med pastor Nelson sammankommer mr William Johnson från Delacore, Alta, med miss Alberta Pearson, Calgary. Vignell ägde rum i brudens hem i närvaro av ett trettiotal inbjudna.

Lördagen den 17 juli sammanviges mr Charles Swanson med miss Anna Johnson, båda nykomna från Sverige. Vignell förrättades i den kända förtärrinnan Mrs McClungs hem i närvaro av en del inbjudna.

Vi önska dessa ovan nämnda, vilka nu kastat ankar i åktenskaps trygga hav, all möjlig lycka och glädje.

Theodorus.

Tillbaka till Canada.

(Forts. från ett föreg. nr.)

Vi lämnade Göteborg och den vinkande, månghövade skaran på kajen, och med flaggorna i topp glida vi genom hamninnloppet förbi motorbåtar, lastbåtar och seglare, förbi vännar av svenska flottans här för tillfället stationerade prydnader. "Manligheten" och "Dristigheten." I högsommartid, i juli, med kas man mera begära av tillvaron än en färd över glitrande vågor. Visserligen är där ett visst vemod förknippat med en långtur som denna; visserligen föder dottern av de mörkröda rosorna en känsla av saknad, en längtan tillbaka till rosenbatter och jordbruksland, till nyaslagen klöver och blommande ängar, men ändå: för attlingen av en urgammal vikingatätt är väl havet den lockande, fångande föreläsaren, som med sin oomständliga tjuvingskravna och med sin tjuvingskravna skrivna äventyrshistoria lockar och alltjämt lockar de unga.

Den sista hälsningen vi fingo med på färden kom från friska barnamunnen — några hundra kolonibarn från Göteborgs stad, vilka här ute vid stränderna njuta en vederkvämd semester i saltvatten och sol, sådana äro denna kärnkornas hälsning.

Sedan de yttersta skären ännu en gång omfamnat med blicken, gå vi nu för att taga vårt rum på detta flytande hotell i anstråk. De mörkröda rosorna planteras under tystnad i ett blomslag, och förbrödringskålen dricks ur karaffen innehållande en härlig drova av det välkända märket "VIXO" (vatten).

Snart är måltidstimmens inne. Gemenskap ljuget, och med matlusten är i orubbt skick samlas samtliga till en äfta svensk välsmakad måltid. Man må, därom är jag vis, säga länge och väl både med ljus och lykta inom redaktionens anslutningar för att fäna en linje med ett mera ordnat system, en mera förekommande uppässning än vad Svenska Amerika linjen huder på. Jag skriver ej detta i reklamärfje, men ett råd vill jag ge till alla och en var, som tänker på en hemresa: Är du svensk — res svenskt! Och du skall bli belåten.

Efter måltidens stiftas bekantkaper, och sedan ett par "piplock" uppenbarat sig på valplatsen, är det ej långt till en "svängom." De välkända "omerna tränga ned till hytter och sällskapsrum, vackra gärd i dansstuga hjärtan, och snart är hela däckets med de äldiga aspiranter på en hederlig svensk vals.

ROBIN HOOD FLOUR

ETERFRAGAN på detta beryktade mjöl ökas från dag till dag. ROBIN HOOD FLOUR sändes nu till nästan alla länder i världen.

Västerås Jätte

Stärkta av en vederkvämd och sömn vakna vi pigga och krysa nästa morgon. Den gode Gudon har åter sänt sin sol över glitrande vågor. En strålade himmel, ett lugnt hav, en strålade sol och svenskar ombord på sin egen båt, med kungliga huvudsakens namn, det är ingen amerikafärd — det är en nöjesresa som få!

Vi äro ej ensamma på denna stora vattenöken. Det är dagar för stora fiskafångsten, och trölar efter trölar passera. Xn passera vi vid sidan om ett nät, än köra vi tvärs igenom över det, och man skulle tro, att det skulle förstöras, men de ligga djupt, och de flytande gummibollarna på vattnet ligga orubbede på ömse sidor om båten.

Så passera vi Skagen och Skottlands yttersta landtunga och med öar på ömse sidor går färden ut på Atlanterhavets vågber och vågdalar. Som en angenäm omväxling kom också en livbåtmonstring till stånd, och skrudade i livbåtens samlade vi kring den båt, som i händelse av fara skulle bli en "life saver" för oss. Huruvida dessa livbåtar kunna fylla någons uppgift i stormig sjö, är väl tvivelaktigt, men dess bättre är det ju så få tillfällen, då livbåtar behöva tagas i anstråk på de stora havens.

GRÖNHACKELSE

"Fäkunnig gäst i högbank förmäs, men vittor har ständigt lagets öra, hur lagt han sätter."

Tegnér.

Jag kom att tänka på dessa ord i afton. Jag satt på en restaurang och åt min kvällsvard, då jag fick höra någon tala på ett sätt som förrände en utomordentligt munvighet. Jag såg mig omkring och fick en en man i typisk landsvägaridaredräkt, som satt på en stol vid disken och talade till en kines, som kanske förstod hälften av vad han sade. Oj, oj, vilken talformåga han hade! I första förrättningen höll jag på att inbuda honom att taga plats vid mitt bord, så jag fingo underhålla mig med honom. Själva uppapperskan, en ung kvinna med snygt utseende, lycktes tjuvad av mannens tal. Hon drog på smilbandet, där hon gick mellan borden, och när hon fick några ögonblicks ledighet, gick hon och ställde sig mitt framför landstrykaren samt gjorde då och då anmärkingar och försöker verkta förestädigt. Plötsligt står jag ansikte mot ansikte med en gammal god vän från mitt första "hundår" där borta i vilda väster — Karl Hedlund, en praktisk norrlänning som nu varit hemma och skaffat sig en liten stöt fru. Den ungdomskärleken — den rostar då aldrig!

Tillsammans njuta vi av de locktoner, de båda dragspelanioner och sända. Så förtlyter dagarna, och efter en god kvällsvard hemma vi framåt kvällsskröken av en biogra, där vackra motiv från gamla kär Sverige, underbara naturreservat från midnattsolens hemland, komma ännu oläkt avskeddssår att avida. Fjäll, åbodar och skärgårdar, älvar, timmerflottning och sågverk, det är en fögnad för en son av Norrland, och här en liten ljuvt från Skåneland för ett ögonblick taget gestalt på den vita disken, då blir det liksom faktigt i skåningens öga.

Efter bion taga vi oss en långpromenad längs "Stockholms strandpromenad, titta på månen, som ännu "ryser" med sin fränvaro, och lysa till oceanakrikens första folkare. Stärkta av den hälsobringande havsluften retirera vi till sovgumakern, och snart förkunnas ljudliga smark ringar, att individerna slunkit djupt i Morfot armar, vaggade till sömns som i förra dagar.

Och medan vi sova, sjunga marsåre i kör: Sakt i glida över den vida skummande oceanen till främmande land.

Och är någon begävd med en ovanlig talformåga, så är han i fara att raka ut för samma misstänke. Ibland kanske det förhåller sig som då ett sinne utvecklas på bekostnad av ett annat, vilket förhållande ett skolasse mycket sinrikt illustrerade på följande sätt: "Min tant har ett ben, som är för kort, och därför är det andra benet så mycket längre."

En prästhatare plågade säga: "Prästen å hven tjänar maten må muren." Tja, med en sådan man och vanligt prästsvett, vem skulle icke kunna förtjåna maten!

Äpropjå munvighet och hjärnvighet kommer jag att tänka på en österrikisk Jesuit, vars namn jag för tillfället icke kan erinra mig. Han sammanträdde på en järnvägsstation med en snobb. Den senare sade till några medresande: "Här kommer en Jesuit; pass på, nu ska vi ha roligt." Han stiger fram till Jesuiten, hälsar mycket artig och säger: "Som jag förstår, är du en Jesuit, och Jesuiten har ja ju ord för att vara mycket kunniga människor; skulle ni kanske kunna förklara, hur det kommer sig, att mitt skägg grånar fortare än håret på mitt huvud?" Jesuitpatern bugade sig på det förbindligaste och svarade utan ett ögonblicks betänkan: "Därom kan jag ge er fullkomligt nöjaktigt och tillförlitligt besked. Det beror på, att ni i all er tid arbetat till härdare med munnen än med huvudet." Roligt blev det, fast på annat sätt än snobben hade tänkt sig.

De som anse sig själva för kloka, finna ofta ett nöje i att driva med dem som enligt deras förmenande äro på ett eller annat sätt efterblivna. Självsagt på de stunderom för långt och fångas i sina egna nät, så att självkloker blir självtork. För dem som fela finns väl knappast någon större tröst, än att store män också ha felat. Man frestas att tro, att Julius Cæsar fallit offer för någon gemens skåjare, när man i hans historiska träffar på den underdattelsen, att det i Europas nordrigare delar finnes djur, som kallas älgar, vilka kanna ledar i bakbenen, vadan de varken kunna ligga sig eller resa sig. Ifall de fallit omkull. När de vilja vilsa sig, uppsöka de en sluttande sträd, på vilken de sträcka ut sig. Även denna omständighet visste infoingarna att begagna sig, idet att de "delvis avsågade dylika stammar, så att de brakade ned under djurens tyngd och djuren blevo ett lätt bytte för jägarna!"

Labbejonas.

Fru Svensson: — Jag tror vi låter jungfrun få ledigt ett par dagar. Herr Svensson: — Ja, men ska hon vara i behov av vilodagar igen? Fru Svensson: — Nej, men jag.

Ööverträffade varor

Master Mechanic "Overalls" och Skjortor. Peerless underkläder. Peerless mössor. Northland trikot varor. Biltmore skjortor. Fulvalu strumpor.

Vi föra ett fullständigt lager av speccivaror.

Högsta priser betalas för lantbruksprodukter.

J. W. BROWNE

Telefon 49

Teulon, Man.